



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

8. Alapæ, & colaphi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

nos expectares: ut denique manus nostras ob tot fuita ligatas exolveres, & à laqueis Inferni nos liberares.

Expropter tanquam latronem comprehenderunt te, bone Jesu, sed heu! Te, te latronem! At qualiter latro dici possis? Latronis est, aliena diripere; tu propria dilargiris: latronis est à justitiæ ministris declinare; tu eisdem te ipsum manifestas: *Quem quaritis? Ego sum.* Latrones omnibus sunt nocumento; tu adjumento omnibus: *Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos.* Verum ut latro nihilominus reputari, nec secus ac latro ligari voluisti: ut futaces scilicet parentum nostrorum manus & nostras ipsas, quæ cum illis, & in illis poma aliena, invito Domino, contraçaverunt, & devoraverunt, ab emeritis æternæ mortis vinculis dissolveres, & liberares, & verè diceres: *Et quia non rapui, tunc exolvebam.*

Phil. 68.

Vade sic igitur, Domine: & quoniam tam salutaria sunt hæc tua vincula, paratus & ego in posterum ero libentissimè tecum ligari, & tecum mori: *Ego autem non solum alligari, sed & mori paratus sum propter nomen Domini Jesu.*

Act. 21.

Interim verò tuis instinctibus, inspirationibus, & gratia non resistam, nec amplius tuæ voluntati renitar, sed sensus omnes meos in captivitatem redigam, eisque totos perpetuo tuo obsequio mancipabo; oculos, ut nihil nisi licitum videant, nec amplius vanitatem spectent; aures, ne impudicum quid audiant; linguam, ne quid loquatur, quod Deum, vel proximum offendat; manus, nihil ut illicitum, & pravum operentur; cor, ne malignum quid machinetur, aut nefarium quid cogitet. Hæc omnia in captivitatem redigam, constringam cor, manus, linguam, oculos, aures, omnia in tuum obsequiū tradam, uti tu pro me totus, ut captivus, abductus es, ut in servum, venditus, ac ligatus.

Me totum deinceps dabo ligandum vinculis dulcissimæ charitatis tuæ. Ah! ah! quis & mihi tribuat, ut cum Paulo gloriari possim in vinculis meis, & vocari in posterum *vinctus Jesu Christi*, qui

Phil. 1.

A idèò gaudio repletus est, quod *vinctus* ejus manifesta fierent in Christo in omni Pratorio, & in cæteris omnibus. Vinctum enim esse propter te, Domine Jesu, illustrius est, quàm sive Apostolum, sive Doctorem, sive Evangelistam esse. Ita verè Chrysostr. qui & subdit: *Magna dignitas Chrysostr. s. hac, & regno quovis, ac Consulatu major. in Epist. ad Quid diligit, & ardet pro Christo, eligit potius Eph. vincula ferrè? quàm calos inhabitare, non enim caput ita splendidum reddit imposta corona margaritis conspicua, ut catena ferrea, que propter Christum fertur. Quid autem? si tam gloriosum est pro Christo alligari, quid erit cum Christo colligari, illi que adstringi? Et mihi ita bonum sit illi adhaerere, & nunquam ab eo exsolvi, ac separari, ut quocunque ierit, sive in vitam, sive in mortem, & ego similiter vadam.*

C ALAPÆ, ET COLAPHI. PUNCTUM VIII.

Et colaphis eum ceciderunt: alij autem palmis in faciem ejus dederunt. Matth. 26. Unus autem ministrorum dedit alapam Jesu. Joan. 18.

D IN Caiphæ domo, scelestissimi prædatoris manu ipse Rex gloriæ, theatralis veluti scurra, percutitur alapâ in præmum æquitatis!

Obstipescite, cæli, super hoc. & porta ejus Jerem. 2. de solamini, aut perhorrescite vehementer. Septuag. Numquid (alloquor vos, ô cæli, quando homines sensu carent,) nunquid servus est Jesus, aut vernaculus, ut ab impiis quasi vile mancipium colaphis cæderetur?

E Heu! heu! *super te.* (bone Jesu) rugierunt leones: filij quoque Memphis, & Taphnes, Hebr. quod est ora ignominia, vel confusionis, vel serpentina, constupraverunt te usque ad verticem; sive tot jam, tantisque impactis alapis penè confrugerunt, aut conquassaverunt tibi verticem. O, ô exhorrescat cælum, contremiscat terra (veluti exclamat Chrysostr. Chry. hom. 81. in Ioan. mus) alapis Deus percuti potuit!

Bbbb 2 Pavco

Ephr. ser. 14.

Paveo, Fratres, dum ita pronuncio, (sic A
plorans fatur Sanctissimus Ephræm,) tre-
muntque omnia ossa mea, cum ea, dili-
genti admirâ consideratione discuto:
Ipse omnium conditor Deus noster, &
Dominus ante Caipham hodie seditur,
quasi unus ex reis unusque ministrorum
ei alapam dedit! Tremis cor meum hæc omnia
cogitans. Sedet servus, Dominus stat! Et qui
plenus erat sceleribus, contra insontem, atque
ab omni peccati labe alienum, sententiam di-
cit! Contremuerunt cali: fundamenta Orbis
terre concussa sunt: exprocerunt Angeli, omnes,
atque Archangeli: Gabriel, & Michaël facies
suas albis contexerunt: Cherubim, trementia
sub rotis se abaliderunt: Seraphim illa horâ
alas ad invicem collisissæ visa sunt, eum daret
minister iniquitatis alapam Domino majesta-
tis. Quomodo igitur tulerunt funda-
menta terræ motum, atque tremorem,
cum horâ illa contumeliis affici Creatorem
suum cernerent? Tremunt ecce resnes
met, dum loquor. Creator, qui de pulvere
terræ hominem per gratiam fixerat, à
manibus, quas ipse formaverat, alapam
accepit!

*Num. 16.
Gen. 7.*

Ah! ab! terra: ah! cælum: Terra, quæ
olim dehiscens vivos impios deglutisti,
nunc scelestissimum sustines! Cælum pa-
ratum olim ad grandinem, ad diluivium,
ad sulphur, ad ignem, clausum, æneumq;
modò! Ad unius quondam Eliæ ultionem
protinus descendisti, ò ignis: Ad Elisei in-
juriam ulciscendam à sylvis erupistis ur-
si: nunc sur ignis alligatus spheræ; nunc
clausa sunt ora leonum; nunc omnia ele-
menta silent!

*3. Reg. 18.
4. Reg. 4.*

An & vos saltem Angeli, modò non
eritis spiritus, cum læpè & vos ad sese ul-
ciscendum Dominus fecerit ignem uren-
tem? O Angeli, quomodo silebitis (suprà
Chrysost.) quomodo manus continere
potestis? quomodo pro Domino vestro
non responderis? an quòd attonitos vos
tenet tanta perversitas, & tanta mansue-
tudo, tanta perversitas, & tanta paciècia?

*Chrys. hom.
18. in Ioan.*

*D. Ephræm ubi
suprà.*

Grande miraculû Fratres,) redit huc
iterum admirâs D. Ephræm) stuporis ple-
nissimum est, cernere Christi Regis, ac
Domini nostri mansuetudinem! Palmâ
cæcus à servo, rationabiliter, prudenter-

que respondit cum omni mansuetudine,
ac reverentiâ. Servus furit, Dominus pati-
tur. Irascitur servus, Dominus in suâ be-
nignitate persistit: Indignationis aculeos, vi-
xamque tumultuantis animi, ira maximè
tempore quis continet? Dominus noster hæc
omnia pertulit benignitate suâ. Quis tuam, ò
mitissime Domine, patientiam aut ferre, aut
explicare possit?

*B. Discite, discite à me, quia mitis sum, & hu-
milis corde.*

Matth. 23.

Mansuetudo vera, siye benignitas est,
inquit Albertus, cum propter illatas in-
jurias mens nequaquam exacerbatur, in Parad. delie.
nec amaritudo cordis exterius indicatur, anima c. 29.
fed est quasi homo non audiens, & non habens: Psal. 37.
in ore suo redargutiones, exemplo Jesu di-
centis: Ego quasi agnus mansuetus, qui por-
tatur ad victimam, qui coram tendente se
tatur ad victimam, qui coram tendente se
obmutescit, & non aperit os suum. Unde
Glossa.

*C. Glossa super Matthæum: Mitis est, quem
mentis asperitas, siye amaritudo non afficit,
sed simplicitas fidei ad omnem injusitiam pa-
riendam instruit. Mitis est, quem nec ran-
cor, nec ira afficit, sed omnia æquanimi-
ter sustinet. Hujus virtutis quasi magnæ
magistrum se fecit Dominus, quod non
fecisset, nisi una summæ perfectionis
hæc esset virtus: Discite, inquit, à me, quia
mitis sum, & humilis corde.*

*D. Hanc ergo Christi mansuetudinem, & Christi alapam
patientiam ediscamus, Fratres: nam idè
viuictam Dominus non sumpsit, ut suâ
nos patientiam doceret. Si cogitemus,
inquit Augustinus, quis acceperit alapam,
nonne vellemus eum, qui percussit, aut
cælesti igne consumi, aut terrâ dehiscen-
te sorberi, aut correptum Dæmonio vol-
lurari, aut aliâ hujusmodi qualitate po-
næ, vel etiâ graviore puniri? Quid enim
horum per potentiam jubere non po-
ruisset, per quem factus est mundus, nisi
patientiam nos docere maluisset, quâ
vincitur mundus?*

*E. Propter Angelus, qui olim in aures
Abraham clamavit: Ne extendas manum
tuam super puerum; super hunc manû ex-
tendi permittit. Idcirco Dominus, qui
olim percussit Ozam super temeritate, ed-
quod Arcam tetigisset, ingenti huic ho-
die temeritati pepercit. Idcirco impiis-
Gmâ*

3 Reg. 13. simi hominis istius manus arefacta non est, cum nihilominus extensa fuerit contra hoc vivum altare: quamvis si arefacta est, ex contactu vitæ, vitæ sit protinus restituta. Idcirco furcifer violentam manum inferre, templumque hoc sacrum quoad se profanare permixtus est, ut scilicet suæ infinitæ patientiæ Christus illusterrimum exemplum præberet. Unde egregie Tertullianus: Saginari Dominus voluptate patientiæ discessurus volebat. Neque enim unius quidem discipuli gladium in ultionem probavit. Patientia Domini in Malcho vulnerata est, & gladij opera maledixit in posturum, sanitatis restitutione ei, quem nõ ipse vexaverat, satisfecit per patientiam misericordis matrem: noluit enim per seclisuram in patientiâ, qui integram & perfectam eam nobis voluit probare, & docere, & tradere.

Matth. 5. O patientiam planè divini! Percussit maxillam Iudicis Israël. Iudex vivorum, & mortuorum tacebit!

Matth. 15. Tetendit (vilissimus minister) adversus Deum manum suam, & contra Omnipotentem roboratus est. Et Omnipotens succubavit!

Psal. 28. Deus olim ultionem, Deus vindictam, Deus exercituum, dilectus mitis in Virginis sinu, quem admodum filius unicornium!

Aug. tract. 78. Tu verd quid agis, impie verbero? Ille, ut ait Augustinus, in se naturam commendat humanam: tu in illo audes deformare divinam! Sic aram hanc sanctissimam tangis, ut violes, nec audis innocentiam vel tacentem? Ut tamen audires, aurem ille tibi nuper aptavit, quam Petrus absciderat: O, nõ planè sinistrum dexteræ sic plaudentis obsequium! Adeone attactu modestæ sub oculis verecundiæ, in ipsâ pudoris sede sit impudens manus, ut quæ symbolum fidelitatis est in ore, vel potius in arâ fidei, repente sic fiat nota perfidiæ?

Habac. 1. Aspicite, aspicite in gentibus, videte, & admiramini, & obstupescite: quia opus certè factum est in diebus vestris, o Judæi, quod nemo, absque supernâ fide, credit, cum narrabitur.

Et quò magis hoc facinus perpendamus, expendenda est primò ministri crudelitas, secundò, colaphi ignominia, tertio temerarij hujusmodi ausus injustitia, quarto loci, in quo hoc nefas patratum est circumstantia.

Primò ministri crudelitas. Is Averni percitus furiis, ac ferreâ chirothecâ armarus, quemadmodum sentit Bernardus, tanto furore, ac rabie divinam illam faciem percussit, ut penè ex ore ejus dentes omnes, sacrumque sanguinem expulset, ac in terram ex vi summâ percussio- nis, velut sentit D. Vincentius Ferrerius, eum cadere compulerit. Heu! heu crudelis!

Qua mires violare genas, te cadere, Christe, Qua potuit, corâ ferrea dextra sua.

Ut Christus propterea dolebat Et fregit (inhumanus) ad numerum (omnes, nec uno non moto) dentes meos. Hebr. Et fregit saxo ad numerum dentes meos: operuit, aut involuit, sive versavit me in pulvere; hoc est, tantam ex immensi percussione afflictionem sustinuit, ac si omnes mihi dentes fuissent singillatim confracti. Ita Lyranus; ac si fuissent mihi omnes lapide comminuti, ut præ dolore in terrâ me volutarem, pulverèque conspergerem.

Collegit (barbarus) furorem in me, comminans mihi infremuit contra me dentibus suis, hostis meus terribilibus oculis me intuitus est.

Heu Moyses centum, & viginti annorum erat, quando mortuus est, nec caligavit oculus ejus, nec dentes illius moti sunt. Alij: Nec fugit vigor ejus; vel nec genæ ejus conciderunt.

Dentes ejus lacte candidiores; nunc sanguine rubentes, nunc tremuli, & penè dixim, contracti, si illud non obstaret: Os non comminuitur ex eo; saltem moti. Certè gingivæ, maxillæque tumentes, & nunc planè gena ejus impressis manipuli digitis, ut areola; aut juxta Pagninum, sicut li- nea sulci; aut penes Septuaginta, ut phiala, tumidæ scilicet, ac plenæ sanguine. O, nõ igitur facinus verè crudelè! nõ facinus penitus inhumanum!

Sed propterea, Fratres mei, lividâ, tumensque Christi maxilla hodie facta est, ut nos ejus livore sanemur, ut nos etiam percussio quæ, aculeatorumque verborum

Alapam in- fringentis mi- nistri crudeli- tas.

Threnor. 3. Lyran. Ibid. Clav. Sanctius ibid. A

Deut. 34. Margin. Gen. 49. Exod. 18. Cant. 5. Pagnin. Septuag.

Deut. 34. Margin. Gen. 49. Exod. 18. Cant. 5. Pagnin. Septuag.

Deut. 34. Margin. Gen. 49. Exod. 18. Cant. 5. Pagnin. Septuag.

Deut. 34. Margin. Gen. 49. Exod. 18. Cant. 5. Pagnin. Septuag.

Deut. 34. Margin. Gen. 49. Exod. 18. Cant. 5. Pagnin. Septuag.

Deut. 34. Margin. Gen. 49. Exod. 18. Cant. 5. Pagnin. Septuag.

Bbbb 3 rum

rum idus æquanimitèr tolerare discamus, utque ab æterno illo dentium stridore liberemur.

Chryf. hom. 2. de incompr. Dei natura. Alapa ingens ignominia:

Secundò, colaphi ignominia. Chrysoft. homilia de incomprehensibili Dei natura: *Alapâ nihil ignominiosius, nihil contumeliosius.* Facinus hoc non tantum crudele, sed & effrons. A vili mancipio Dominus majestatis alapam excipit!

En ut propterea maxillam unam habet lividam, alteram verò, pæ eo, quo inde affectus est, pudore, rubicundam! En ut oculos ad terram dejicit, jam non candidus, sed rubicundus!

O, ô quàm probrosa alapahæc Christo fuit! Aded, ut solum hoc probrum sensisse visus sit: *Exprobrantes, aut cum opprobrio* (ait dolenter Job Christi personam referens) *percuferunt maxillam meam.*

Job. 16. Hebr.

Quin aded probrosa extitit, ut hac unâ insatiabilis illorum rabies exsatiari potuerit. Id, quod adverteas Gregorius ait: *Post percussione[m] maxillæ aptè subjungitur: Satiati sunt poenitens m. is.*

Greg. ibid.

Quinimò aded ignominiosa fuit, ut vel ipsius Christi avidissimum opprobriorum omnium desiderium posset quoad nos exsatiare. *Dabit percutienti se maxillam.* Mox: *Satiabitur opprobriis.* Quod cautè expendens Rupertus: *Satiatus est, inquit, opprobriis, dans percutienti se maxillam.* Et verè: Etenim alapâ ignominiosius nihil, præsertim si qui patitur, magis, abjectus verò, qui infert.

Thren. 3. Rup. in c. 2. Ierem. Alapa probro saturatus Christus.

Tertiò, facinoris injustitia. Nec hic verbum quidem ullum Pontificis lego, aut vultum iratum in servi hujus castigantis scelus, immò contra judiciorum morem video hic vincum indemnatum cædi. Quod si cædendus, non tamen Rex à mancipio, non in facie, non in manipulo, manuque armatâ, nullius jussu. Hæc omnia dissimulavit mali servi pessimus dominus. *Mitaris, si ministros habet impies Rex, qui libenter audit verba mendacii?*

Prov. 29.

Alapa omninò injusta, utpote inflicta incuitu vindictæ, & ad calumniosè improbandam responsionem prudentissimam, à temerè judicante eam fuisse mi-

nus civilem, & contra auctoritatem Pontifici debitam. O audacissime (invehitur ita in hunc Satanæ ministrum Euthymius) quidnam respondit contumacius? *Euthym. in Ioan. 18.* Annon honorè detulit pontificatui, qui Pontificem malignè de his quæ noverat, interrogantem non arguerit? Quid hæc Christi responsione verius, mansuetius, justius, ut inquit Augustinus? De eo siquidem prædixerat Propheta: *Intende, prospere procede, & regna, propter veritatem, & mansuetudinem, & justitiam.* Unde Propheta verbis compello vos, ô Judæi: *Quare percussit pugno impiè? aut cum Septuaginta: Quare percussit pugno humilem? Et quemadmodum subdit Hieronymus: Et alapis verberatis?*

Qui conterunt (dolebat Propheta) super pulverem terra capita pauperum. Septuag. Septuag. Et pugnâ percutebant in capite mendicum.

Malum responsi Christi planè nullum, neque à materia, quia verum, neque à forma, quia placidum. Hujusmodi verò servi facinus ingratitude plenum: quia is auriculæ restituta oblitus in benefactorem invehi ausus est, & ad cumulum ingratitude dissimulavit, negavit, beneficio nullum reddidit beneficium, immò quò ulterius vitium ire non potuit, bonum ingens maximo pensavit malo.

Obduxit os verax pugno, veritus, ne forte plura loqueretur, unde sibi Pontifex fieret infensor. Cyrillus acutè opinatur, Christum, cum dixit: *Ece hi scimus, qua dixerim ego, ser vos norasse, ac veteres eorum offensas in dominos refricuisse, qui missi nuper ad capiendam eum, captivum non adduxissent, victi ejus eloquentiâ, sed redissent ad dominos, dicentes: Nunquam sic loquutus est homo, quibus verbis ita heros offenderant, ut tunc audirent: Etiam nos & vos decepti estis? Nunquid ex Principibus aliquis credit in eum?* Is ergo veritus erratum suum, ac cæterorum notarum indolens, ut illud modò pensaret, nò quitiæque nova prætegeret, neque opinaretur Pontifex, illum unquam favisse Christo, hanc alapam viacto inpegit.

Quis

Quis scit, an etiam recordatus vulne-
ris accepti à Petro, ejus discipulo, magi-
strum, quamvis innocentem, cecide-
rit?

Undequaque patet facinoris injusti-
tia, sed patientissimè tamen patientiæ
magister omnia pertulit: *Corpus meum de-
di percussoribus, & genas meas vellentibus;*
vel ad Græcum: *Dorsum meum posui ad fla-
gella, & genas meas ad alapas.*

Et percutiebant faciem ejus. Egregiè Hu-
go Cardinalis: Quam scilicet Moyses de-
siderabat sibi ostendi: *Si inveni gratiam in
conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam; ut
sciam te, & inveniam gratiam ante oculos
tuos. Dixitque Dominus: Facies mea præcedet
te, & requiem dabo tibi.* Et David: *Ostende
faciem tuam, & salvi erimus.* Et Jacob:
*Vidi Dominum facie ad faciem, & salva fa-
cta est anima mea.* Et Esther: *Volæ mirabilis
es tu, Domine, & facies tua plena gratiarum.*
Et tamen miseri Judæi hanc alapis, &
spatis contraminaverunt. Chrysol. Et di-
vinum illud caput percusserunt viri in-
quinati, & abominabiles.

Cyriillus: Dedeorati peccato fuimus,
quam notam injustum Christi detulisti
dedecus, cum Dominus gloriæ impiâ
manu hominis cædebat.

Idem: Cæditur ut servus, qui nutu so-
lummodo perdere Judæos omnes po-
tuisset, nec ultionem fecit ullam: non
enim irâ nec mœstitiâ, nec dolore vinci-
tur. Et ille quidem Dominus omni-um,
& Deus verus clementer tulit. Nos au-
tem miseri, terra, & limus, si quis de pro-
ximis lapsu linguæ minimum quicquam
contra nos dixerit, more draconis in
eum insurgimus, & mille verbis pro uno
vituperantes, fatiari non possumus, nec
recordamur scriptum: quia eorum via
ad mortem, qui memores injuriæ sunt.
& c. *relæque proximo nocenti te, & tunc de-
precanti tibi peccata solvantur.* Exemplum
igitur (concludit) clementiæ, atque man-
suetudinis Christum teacamus, qui hac
de causâ nobis dicit: *Non est discipulus su-
per magistrum, nec servus super dominum
suum.*

A Quid ergo tu vermis terræ procla-
mas, quod injuste calumniam patiaris,
cum Justitia ipsa tam injuste colaphize-
tur? Cur tu ad primum duriusculum au-
ditum verbum ipsa terræ concutis fun-
damenta, cum cæli, terraque Creator
alapas tam patienter sustineat? Cola-
phis certè imperi voluit, ut elationi, in-
flationique tui capitis mederetur. Ita ce-
cinit eleganter Sedulius:

B *Namque per hos colaphos caput est sanabile
nostrum.* Sedul. lib. 5.

Nemo ergo in posterum fratres, patia-
tur, ut homicida, aut fur, aut maledicus, aut
alienorum appetitor: si autem ut Christianus,
non erubescat, glorificet autem Deum in isto
nomine.

Sic planè passus Bernardus, qui ab im-
probo quodam excipiens alapam, be-
nignè respondit: *Oportet ignoscere, cum to-
tius ignoscit mihi Deus.* D. Bernard.

C Ita D. Christophorus, qui pariter à Sa-
miorum Præfecto percussus colapho,
Christianæ patientiæ legem allegavit:
Sic, sic, Fratres, Christianè cædimur, si
Christianè, hoc est, innocenter, patienter-
que cum veris illis Christi discipulis,
colaphis cædimur. D. Christoph.

Hæc est enim gratia, si propter Dei consci-
entiam sustinet quis, tristitias patiens injuste.
1. Cor. 4.

D *Qua est enim gratia, aut qua est enim laus, si
peccantes, & colaphizati sufferitis? Sed si bene
facientes, patienter sustinetis, hæc est gratia
apud Deum. In hoc enim vocati estis: quia &
Christus passus est pro nobis, vobis relin-
quens exemplum, ut sequamini vestigia ejus, qui
peccatum non fecit, nec inventus est dolus in
ore ejus. Qui cum malediceretur, non maledi-
cebat, cum pateretur, non comminabatur.* 1. Pet. 2.

E Ob id, inquit Toletus, Confirmatio-
nis Sacramentum suscepturo impingi-
tur alapa, tum ut recorderetur suscepti Sa-
cramenti, quod iterari non potest, tum
ut statim induatur Christi vestibus, qua
sunt alapæ, & injuriæ, tum etiam ut ejus
fortitudo probetur, nam miles Christi
statim constituitur. Equum ergo est
(subdit Toletus) ut experimentum ali-
quod fiat, an pro Christo sustineat
pati.

Tolet. instr.

Sacer lib. 2.

c. 26.

Alapa cur im-
pingatur Con-
firmationis Sa-
cramentum
suscipienti.

Tertul-

Tertul. lib. de
patien. c. 8.

Tertullianus: Dominus monet: *Verberranti te in faciem, etiam alteram genam obverte. Fatigetur aliena improbitas patientiâ suâ. Plus improbum illum cadis sustinendo, quam ulciscendo, ab eo enim vapulabit, cuius gratiâ sustines.* Si linguæ amaritudo maledictio, sive convitio eruperit, respice dictum: *Cum vos maledixerint, gaudete.*

Quartò, circumstantia loci. Non quidem seorsum in angulo, sed in tot viro- rum, ac Pontificiis ipsius præsentia, atque mediâ in aula, quod est in loco exposito, alapam accipit.

Servi olim, ut liberi efficerentur, eor- ram Magistratu alapam accipiebant. Unde Novella 81. *Emancipationis actio liberat eos alapis.* Et Sedulius:

Sedul. lib. 5.

Hic alapis nobis libertas maxima plausit.

Siccine fortassè ille, qui nos verâ libertate donavit, liber effici posse creditus est? O ministrorum infelicissime, alapam quidem dedisti omnium liberatori, ac Domino, (quemadmodum fatur D. Ephrem) sed tu servas servorum factus es in æternum.

D. Ephrem
quo sup.

Publicè hinc Salvator colaphizatus, ut egregiè, & peracutè ait Cyrillus, ad eluendam toti humano generi, ac Deo ipsi à Dæmone, & à primo omni- um parente in Paradiso impactam alapam, irrogatamque ignominiam.

Cyri. lib. 12.
in Ioan.

Et tu in posterum dolebis, quòd publicè forsitan alapam acceperis, cum publicè vel ipse Dei Filius fuerit colaphizatus? Quæris posthac, homuncio, vindicari, pugionem ad mundi, immò Diaboli præscriptiones arripies, aut non te potius totum committes illi, qui dixit: *Mihi vindictam, ego retribuam?*

Rom. 12.

Nòne & tu, ut verâ libertate fruaris, uti ait in quadam oratione Basilii, alapam accipies?

Basil. or. de
Baptism.

Cerne interim, ut spectaculum factus est Dei filius mundo, Angelis, & hominibus, dum ita publicè colaphis cæsus est! dum videlicet is, qui est splendor gloriæ, & figura substantiæ Patris, in suâ divini- simâ facie signum, ac figuram tam detestanda, execrandaque manus accepit?

Psal. 23.

Pater, Pater, respice, rogo nunc, in faciem Christi tui digitis scelestissimi, ac in-

fernalis ministri publicè consignatam? O Angeli, nunc cum intuemini, in quem tantoperè desideratis prospicere, an facies ejus sit plena gratiarum!

1. Pet. 1.
Eph. 15.

Sed ô mitissime Jesu, mitescat interea ob hanc mansuetudinem tuam, hoc est, compescatur, obsecro, Angelus Satana, qui me colaphizat, ut in virtute hujus colaphi tui, & ego colaphizari patienter sustineam, sufficiatque mihi gratia tua, ut virtus in infirmitate perficiatur. & da mihi, & omnibus quemadmodum rogat Beda, ut qui olim cæsus es colaphis Judæorum, non cædaris & modò blasphemis falsorum Christianorum. Amen.

Beda in Cant.

PETRI NEGATIO.

PUNCTUM IX.

Et accessit ad eum una ancilla, dicens: Et tu cum Iesu Galilæo eras? At ille negavit coram omnibus, dicens: Nescio, quid dicis. Matth. 26. 69. 70.

Est amicus secundum tempus, & non per-

manebit in die tribulationis. Est amicus socius mensæ, & non permanebit in die necessitatis. Quadrant hæc in te, ô Petre, quippe qui socius divinx illius mensæ, in die tamen tribulationis, necessitatisque tantæ non permansisti.

Eccl. 6.
Emanebit in die tribulationis. Est amicus socius mensæ, & non permanebit in die necessitatis. Quadrant hæc in te, ô Petre, quippe qui socius divinx illius mensæ, in die tamen tribulationis, necessitatisque tantæ non permansisti.

Vbi est Abel frater tuus? Nescio. At ille negavit coram omnibus, dicens: Nescio. O verbum utrobique prodicionis nota!

Facinus certè capitale, deserti in periculo patrem à filiis, dominum à subditis magistrum à discipulis, patronum à clientibus. Christus in se expertus hæc omnia. Desertus, ejuratus, abnegatus à cliente, à subdito, à discipulo, à filio Christus fuit, ab eo scilicet, qui tot consensu miraculorum, & ostensa in monte beatitudinis, & professa Divinitatis Filij Dei, negat jurejurando discipulum se-
eque